

Скривена историја четрдесетог стиха — број осам

Гора

Jeff Pippenger

2026-04-05

За Петра, гора Преображења одиграла се између Панијума и крста, а на другој линији, Петар се налази између Христовог крштења на почетку Његове службе и непосредно после тријумфалног уласка на крају Његове службе. Те три прекретнице — крштење, гора и завршетак тријумфалног уласка — обележене су трима приликама у којима је проговорио небески Отац. Трећи пут, у Јовану 12, јесте када су Грци тражили Исуса. Крштење је 9/11, гора је у историји од Панијума до недељног закона из шеснаестог стиха. За Петра, то је био Панијум, затим гора до завршетка тријумфалног уласка, што је било непосредно пре него што ће Христос бити прослављен по други пут.

Сада је душа моја потресена; и шта да кажем? Оче, избави ме од овога часа; али за то дођох на овај час. Оче, прослави име своје. Тада дође глас с неба који говораше: И прославих га, и опет ћу га прославити. Народ, дакле, који је стајао ондје и чуо то, говораше да загрмје; други говораху: Анђео му говори. Исус одговори и рече: Овај глас није дошао мене ради, него вас ради. Сада је суд овоме свијету; сада ће кнез овога свијета бити избачен напоље. И ја, кад будем подигнут са земље, све ћу привући к себи. А ово говораше означавајући каквом ће смрћу умријети. Јован 12:27–33.

Линија која је уоквирена Левитском двадесет трећом главом и пентекосталном сезоном има почетни путоказ од три корака, за којима следи пет дана, и завршни путоказ са истоветним обележјима. Између тих путоказа тридесет дана представља период свештеника, који се завршава празником труба. Празник труба, Христово вазнесење после четрдесет дана током којих је, након Свога васкрсења, лицем к лицу поучавао Своје ученике, и Дан помирења представљају три корака завршетка линије у Левитској двадесет трећој глави. После та три корака следи пет дана до Педесетнице и до празника Сеница. Трећи пут када је небески Отац проговорио било је непосредно пре него што су Грци, који представљају оне што су позвани из Вавилона у време недељног закона, тражили пријем код Исуса. Непосредно пре недељног закона Исус поистовећује подизање заставе на крсту. Земља је била обасјана Његовом славом 11. септембра и поново бива обасјана у време недељног закона.

Цезареја Филипова, која је Панијум, јесте трећи час, а Цезареја Приморска је девети час крста, када се оглашава позив да се изађе из Вавилона. Пре крста, док је у пророчкој историји Панијума, Петар је на гори, али још увек пре завршетка тријумфалног уласка. Панијум се наставља све до крста у шеснаестом стиху. Петар у Панијуму је непосредно пре историје од три корака из двадесет треће главе Левитске књиге: празника труба, вазнесења и помирења. Петар је у тридесет дана свештениковог посебног поучавања.

Симон постаје Петар у Панијуму, и има један корак на гори пре тријумфалног уласка. Тријумфални улазак илуструје причу о десет девојака. Само пет улази на свадбу, а пет дана између троструког путоказа и Педесетнице јесте почетак тријумфалног уласка. Он почиње на празник труба, али тај путоказ се састоји од споја трију путоказа. Као један јединствени путоказ, они поистовећују напад на Нешвил са празником труба. Порука Поноћног поклича управо ће бити потврђена, и поворка пет мудрих девојака започиње процес који води ка смрти, погребу и васкрсењу крста, што је недељни закон.

Петар је у Панијуму када исправља предсказање о огњеним куглама Нешвила, и пре него што се зачује празник труба при испуњењу предсказања. Он по пророчкој нужности најпре мора отићи на гору, јер је гора била пре тријумфалног уласка. Пре него што је Авраам отишао на гору, његово име је било промењено, а Петрово име је било промењено у Панијуму, пре него што је отишао на гору. Гора је Петрова проба пре него што се испуни предсказање о огњеним куглама Нешвила. Испуњење је трећа и лакмус-проба на којој се карактер показује или као радост или као срамота.

Линија 457. године пре Христа завршава се између Рафије и Панијума; завет из седамнаестог поглавља Постања поравнава се са Рафијом, а завет из шеснаестог поглавља Јеванђеља по Матеју поравнава се са Панијумом. Од Панијума, Петар иде на гору, као што је Авраам пошао на жртвовање Исака. Гора Петрове линије поравнава се са гором из Авраамовог времена.

Авраамов оријентир састојао се од три дана. Приликом свечаног уласка, два ученика била су послата да доведу магаре да носи Христа, а у Авраамовој линији његово тродневно путовање почиње тиме што је изабрао два слуге и магаре да носи дрва за приношење Исака. Петрово осмодневно или шестодневно путовање на гору било је за Авраама три дана. Петар у Панијуму налази се пре горе и пре одрешивања магарета којим започиње улазак у Јерусалим, што је место где су Авраамова три дана отпочела. При свечаном уласку Христос се зауставио на Маслинској гори и заплакао над Јерусалимом, означивши тиме закључење заветног односа између Бога и древног дословног Израиља. Петрова гора је пре свечаног уласка; Христова гора је током свечаног уласка; а Авраамова гора је на завршетку уласка.

2026. је година избора на средини мандата, када двестапедесета година шестог царства библијског пророштва прославља своју славну владавину. Та прослава, као пророчка средишња тачка, подудара се са Антиохом Великим 207. године пре Христа, средишњом тачком између Рафије и Панијума, која означава крај двестапедесет година од 457. године пре Христа.

Док разматрамо четири линије које се састоје од поглавља једанаестог па све до двадесет другог поглавља, а које су до сада откривене, (можда постоје и други примери), сада се прихватамо тих поглавља у књизи *Чежња векова*. Једанаесто поглавље јесте „Крштење“, а двадесет друго је „Јованово утамничење и смрт“. Јован је на почетку и на крају, а седамнаесто поглавље, средишње поглавље, јесте „Никодим“.

„Никодим је дошао Господу мислећи да ступи с Њиме у расправу, али Исус је оголио темељна начела истине. Рекао је Никодиму: Није ти толико потребно теоријско знање колико духовно препорођење. Није ти потребно да ти радозналост буде задовољена, него да добијеш ново срце. Мораш примити нови живот одозго пре него што можеш ценити небеске ствари. Док се не догоди ова промена, која све чини новим, неће ти донети никакво спасоносно добро да са Мном расправљаш о Мом ауторитету или о Мојој мисији.“

„Никодим је слушао проповед Јована Крститеља о покајању и крштењу, који је упућивао народ на Онога који ће крштавати Светим Духом. И сам је осећао да међу Јеврејима недостаје духовност и да су они, у великој мери, под влашћу задртости и световне амбиције. Надао се бољем стању ствари при доласку Месије. Ипак, продорна порука Крститеља није у њему произвела осведочење о греху. Био је строг фарисеј и поносио се својим добрим делима. Био је надалеко цењен због своје добротинности и своје дарежљивости у одржавању храмске службе, и осећао се сигурним у Божју наклоност. Пренерасила га је помисао на царство сувише чисто да би га он могао видети у свом садашњем стању.“ Чежња векова, 171.

Средишња тачка у књизи Чежња векова налази се у линији Никодима, који представља последњи позив адвентизму у линији запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Он представља класу која је чула поруку Христовог претече, али која није била свесна свог лаодикијског стања.

„У разговору са Никодимом, Исус је изложио план спасења и Своју мисију према свету. Ни у једном од Својих потоњих говора није тако потпуно, корак по корак, објаснио дело које треба да се изврши у срцима свих који ће наследити царство небеско. На самом почетку Своје службе отворио је истину једном члану Синедриона, уму који је био најпријемчивији, и постављеном учитељу народа. Али вође Израиља нису примиле светлост. Никодим је сакрио истину у своме срцу, и током три године било је мало видљивог рода.“ Чежња векова, 176.

Јованова порука и његово крштење Христа представљали су поруку првог анђела о страху Божјем. Јованова порука била је лаодикијска порука о оправдању вером, и та порука била је оснажена при Христовом крштењу, као што је и порука Џоунса и Вагонера била порука Лаодикији 1888. године. Христово крштење и 1888. година представљали су праслику доласка поруке Лаодикији 11. септембра, која се завршава на средини између Рафије и Панијума.

Никодим значи „победа народа“, а оправдање вером јесте порука печатења која је дошла са поруком Јовановом, била оснажена на крштењу и одређена Никодимовим поноћним сусретом са Христом. Двадесет друго поглавље описује Јованову смрт, која код његових ученика производи препознавање знамења које ће бити подигнуто и све људе привући к Себи. Крштење је било и 9/11 и 18. јул 2020. до 31. децембра 2023, јер крштење приказује смрт (2020), погреб (три и по дана) и васкрсење (31. децембар 2023). Затим долази поноћни сусрет, где је победа народа приказана као наново рођење, из слепила Лаодикије у

двадесет-двадесет вид Филадельфијца. Потом су дела Христова изложена као подизање знамења.

За Аврама, дела Христова у Јовановој линији усклађују се са жртвовањем Исака. За Петра, та линија се завршава у Кесарији крај мора, Кесарији Маритими, у девети час, где крст све људе позива на победу оправдања вером, што је вест трећег анђела. Вест трећег анђела јесте вест о трећем тешкој ислама, која је стигла 11. септембра у Валамовом првом сусрету са магарицом ислама, затим удвостручење удараца против дословне славне земље 7. октобра 2023. године, а потом други ударац у Нешвилу док Валам управља магарицом ислама кроз винограде древне дословне и савремене духовне славне земље. Трећи ударац јесте земљотрес у виду ускоро долазећег закона о недељи. Ту је Исак принет, ту су ученици Јованови, симбол великог мноштва коме су дате беле хаљине мучеништва, чули и видели дела заставе. Средишње тачке Постања, Матеја и Чежње векова указују на запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде и позив незнабожаца.

Објашњење које је Христос дао Никодиму било је дело ветра, иако је његово дејство невидљиво.

„Никодим је и даље био збуњен, а Исус је употребио ветар да илуструје Своје значење: „Ветар дува где хоће, и глас његов чујеш, али не знаш откуда долази и куда иде; тако је са сваким који је рођен од Духа.“

„Ветар се чује међу гранама дрвећа, шуштећи лишћем и цветовима; ипак је невидљив, и нико не зна откуда долази нити куда иде. Тако је и са деловањем Светога Духа на срце. Оно се не може објаснити ништа више него што се могу објаснити кретања ветра. Човек можда неће бити у стању да одреди тачно време или место, нити да прати све околности у току обраћења; али то не доказује да он није обраћен. Деловањем које је невидљиво као ветар, Христос непрестано делује на срце. Мало-помало, можда и несвесно за онога који то прима, стварају се утисци који теже да привуку душу Христу. Они се могу примити размишљањем о Њему, читањем Светога писма или слушањем речи из уста живог проповедника. Одједном, када Дух дође са непосреднијим позивом, душа се радосно предаје Исусу. Многи то називају изненадним обраћењем; али то је исход дугог придобијања од стране Духа Божјег — стрпљивог, дуготрајног процеса.“

„Иако је ветар сам по себи невидљив, он производи дејства која се виде и осећају. Тако ће се и дело Духа на души показати у сваком поступку онога који је осетио Његову спасоносну силу. Када Дух Божји овлада срцем, Он преображава живот. Грешне мисли бивају одбачене, зла дела се напуштају; љубав, понизност и мир заузимају место гневу, зависти и распри. Радост заузима место жалости, а лице одражава светлост неба. Нико не види руку која подиже терет, нити посматра како светлост силази из небеских дворова. Благослов долази када се душа вером предаје Богу. Тада та сила, коју ниједно људско око не може видети, ствара ново биће по обличју Божјем.“ The Desire of Ages, 172, 173.

На 11. септембар позни дажд је почео да ромиња. На 11. септембар ислам, представљен као „источни ветар“ у библијском пророштву, ступио је на сцену када је отпочело запечаћење

сто четрдесет и четири хиљаде. Позни дажд, који је порука представљена као „златно уље“ што силази кроз две златне цеви из Захарије, започео је позивање лаодикијских адвентиста седмог дана на покајање. Ветар Светога Духа започео је своје дело поучавања свему што је написано и употребљавања поруке Јеремијиних старих стаза да говори срцима слепих Лаодикијаца. Дело Светога Духа, представљено Никодиму, потпуније објашњава „корак по корак“, „дело које је неопходно да се изврши у срцима свих који би наследили царство небеско“. Христос је тај процес упоредио са дејством ветра, а тај процес се одвија током раздобља „источног ветра“, који је наступио 11. септембра. Исаија говори о том истом раздобљу у оквирима силнога ветра.

С мером, кад је пусти да избије, ти ћеш се спорити с њим; он задржава свој љути ветар у дан источног ветра. Зато ће се овим очистити безакоње Јаковљево; и ово је сав плод уклањања његовог греха: кад све камење жртвеника учини као кречњачко камење разбијено у комаде, гајеви и ликови неће опстати. Исаија 27:8, 9.

Сви пророци су у последњим данима у сагласју један с другим, и Исаијин „силни ветар“ јесте Јованови ветрови раздора који се задржавају за време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Исаијин силни ветар јесте источни ветар који је у Исаијином сведочанству „заустављен“, а у Јовановом задржан. Јованови ветрови раздора задржавају се док се Божји народ запечаћује, а Исаијин источни ветар је означен као раздобље када се „безакоње Јаковљево“ „очишћава“. Јеврејска реч преведена као „очишћава“ значи да је извршено окајање. Јованово запечаћење исто је што и девето поглавље Језекијево и исто је што и очишћење Јаковљевог безакоња. Анђео који пролази кроз Јерусалим стављајући знак на оне који уздишу и плачу јесте анђео који узлази са „истока“.

И после овога видех четири анђела где стоје на четири угла земље, држећи четири ветра земаљска, да ветар не дува на земљу, ни на море, ни на иједно дрво. И видех другога анђела где узлази од истока сунчаног, имајући печат Бога живог; и повика гласом великим четворици анђела, којима беше дано да науде земљи и мору, говорећи: Не наудите ни земљи, ни мору, ни дрвећу, док не запечатимо слуге Бога нашега на челима њиховим. Откривење 7:1–3.

Анђео је Христос, и Он се вазнео на крају четрдесет дана поучавања ученика лицем к лицу у педесетничко доба; и Он се вазноси на празник труба у Левитској двадесет трећој, на крају тридесет дана поучавања лицем к лицу са свештеницима, који су представљени бројем тридесет.

2026. је година ванредних избора, а ти избори су већ потврђени као пророчке ознаке на путу. Да демократе нису покрале изборе 2020. године, Трамп не би испунио загонетку Рима. Загонетка Рима је у томе што је он осми и од седморице. Та загонетка поистовећује Трампа као представника иконе звери, који увек излази као осми, а ипак је од седморице. У седмој глави Данила, три од десет рогова паганског Рима морала су бити уклоњена да би се мали рог уздигао. Тамо је папски Рим изашао као осми међу седам других рогова, а ипак је проистекао из паганског Рима, јер је требало да буде од седморице. У осмој глави Данила, медо-персијско царство било је представљено са два рога, затим је Грчка била један рог,

који је, када је био сломљен, произвео четири рога; тако је, пре него што Рим ступи на сцену, било седам рогова, а мали рог Рима је осми. Постоје и други сведоци чињенице да Рим увек излази као осми и да је од седморице, али првенствена референтна тачка ове загонетке јесте седамнаесто поглавље Откривења.

И ево ума који има мудрост. Седам глава јесу седам гора, на којима жена седи. И јесу седам царева: пет их паде, и један јесте, а други још не дође; и кад дође, мало времена му ваља остати. И звер која беше, и није, и она је осми, и од седморице је, и иде у пропаст. Откривење 17:9–11.

Украдени избори 2020. године означили су изборе као пророчки путоказ. Други сведок те чињенице налази се у председнику Картеру. Реган је био први од председника који воде ка томе да Трамп буде осми који је од седморице, док образује обличје Рима. Реган је био први у низу од осам председника од времена краја 1989. године. Година 1989. испунила се у Данилу једанаест, стихови један до четири, и она износи сведочанство о најбогатијем председнику. Регану је претходио најгори председник у историји до тог тренутка. Картер је напустио дужност оставивши кризу ислама нерешеном. Четрдесет и седам година касније, Трамп сада решава проблем који је демократ Картер оставио Регану. Пошто је први и алфа, Реган, био републиканац који је предобразио републиканца на завршетку и омеги, Трамп је такође морао наследити кризу ислама коју је створио претходни председник демократа, који је по пророчној нужности морао бити најгори председник у историји до тог тренутка. Обама је, наравно, испунио све те пророчке одлике, а тако и Бајден. Да би Реган предобразио последњег, он је такође морао предобразити не само осмог, него и шестог. Чинећи то, Лав из племена Јудина морао је управљати изборима како би обезбедио низ неуспелих председништва која су у оба случаја претходила Трампу. Избори су пророчки путоказ, а 2026. година су избори на половини мандата за председника који је осми који је од седморице.

Двеста педесетогодишња линија Сједињених Држава започела је 1776. године и достиже своју кулминацију 2026. године. Двеста педесетогодишња линија 457. године пре Христа достигла је своју кулминацију 207. године пре Христа, између једанаестог и петнаестог стиха, између битака код Рафије и Панијума. Рафија је пророчки усклађена са заветом обрезања из Постања 17, а Панијум је пророчки усклађен са заветом сто четрдесет и четири хиљаде из Матеја 16. Година 2026. усклађена је са 207. годином пре Христа, између једанаестог и петнаестог стиха — између Рафије и Панијума, што је такође између Божјег првог завета са изабраним народом и Божјег последњег завета са изабраним народом.

Линије од двеста педесет година које се завршавају на средини 207. године пре Христа и 2026. године поравнавају се са линијом од двеста педесет година прогона која је започела када је град Рим изгорео 64. године. Почев од тог времена, становницима Јерусалима било је објављивано седам година упозорења о надолazeћем разорењу, од стране једног чудног човека. Када је дошла седамдесета година и Јерусалим био разорен, Божја црква била је расејана и они су проширили јеванђеље по целом свету. У исто време када је црква у Ефесу објављивала педесетничку поруку о васкрсењу, отпочео је прогон представљен црквом у

Смирни, јер су те две цркве, по пророчкој нужности, током извесног раздобља текле упоредо. Павле је био вођа пророчке цркве у Ефесу, а ипак је писао о обе историје.

Гоњења, страдања која ме снађоше у Антиохији, у Иконији, у Листри; каква све гоњења поднех! Али из свих њих Господ ме избави. А и сви који хоће побожно да живе у Христу Исусу, биће гоњени. 2. Тимотеју 3:11, 12.

A. T. Jones određuje period od dvesta pedeset godina koji počinje 64. godine i završava se Milanskim ediktom 313. godine. Tokom tih godina progon protiv Božjeg naroda sprovodio je paganski Rim, ali poruka crkvi u Smirni ukazala je na deset dana, koji predstavljaju najteži progon u tom razdoblju.

Не бој се нимало од онога што ћеш пострадаати; ево, јаво ће неке од вас бацити у тамницу, да будете искушани; и имаћете невољу десет дана. Буди веран до смрти, и даћу ти венац живота. Откривење 2:10.

То раздобље прогона које је представљено царем Диоклецијаном трајало је десет година, почев од 303. и завршавајући се 313. године, када је владао цар Константин Велики, као што ће владати и у време првог недељног закона 321. године, и када је 330. године поделио Рим на исток и запад. Година 313. била је пророчки обележена дипломатским браком у Милану, када је цар Константин (владар Запада) уговорио брак своје полусестре, Флавије Јулије Констанције, са Лицинијем, царем који је управљао источним (или ускоро источним) делом Римског царства. Тај брак је симболички окончан када је Константин 330. године поделио царство на исток и запад.

Неронов период од 250 година започиње седмогодишњим раздобљем које почиње и завршава се опсадом што представља предслику краја света. На крају тог периода било је јасно издвојених десет година прогона. Тај период је отпочео у време Ефеса, затим је обухватио историју Смирне све до Константинове цркве компромиса, када је 313. године наступила црква Пергама.

Тих седамнаест година од 313. до 330. налазе свој противпандан у историји Рафије и Панијума, где су битка из 217. године пре н. е. и битка из 200. године пре н. е. раздвојене са седамнаест година. У бици код Рафије Птоlemeј је однео победу, али ће до битке код Панијума већ одавно бити мртав. Ипак, владао је седамнаест година, од 221. године пре н. е. до 204. године пре н. е. Три линије од 250 година, повезане са три седамнаестице, намећу разматрање да се 313. поклапа са 2026.

313. година predstavljala je jasan prelaz od progonstva ka kompromisu, te je tako označila 313. godinu kao simbol promene izvesne proročke prirode, koja je bila predložena promenom od Smirne ka Pergamu. Prvi korak bio je predstavljen diplomatskim brakom koji se završio razvodom sedamnaest godina kasnije. Drugi korak bio je prvi nedeljni zakon. Nadahnuće nas obaveštava da nedeljnom zakonu prethodi postepen proces, korak po korak, koji uključuje nedeljne zakone što prethode nedeljnom zakonu definisanom kao prisiljavanje da svetkujete nedelju, a takođe i proganjanje zbog svetkovanja Božje sedmodnevne subote.

„Ако читалац жели да разуме средства која ће бити употребљена у ускоро долазећем сукобу, потребно је само да прати запис о средствима која је Рим употребио за исти циљ у прошлим вековима. Ако жели да зна како ће паписти и протестанти, уједињени, поступати према онима који одбацују њихове догме, нека види дух који је Рим испољио према суботи и њеним браниоцима.

„Краљевски едикти, општи сабори и црквене уредбе подржане световном влашћу били су степеници којима је пагански празник достигао свој почасни положај у хришћанском свету. Прва јавна мера којом се наметало светковање недеље био је закон који је донео Константин. (A.D. 321.) Овај едикт је захтевао да становници градова почивају на ‘часни дан сунца’, али је сељацима допуштао да наставе своје пољопривредне послове. Иако је у суштини био незнабожачки пропис, цар га је спроводио након свог номиналног прихватања хришћанства.“ Велика борба, 573, 574.

Милански едикт из 313. године био је „краљевски едикт“, за којим су уследили „општи сабори и црквене уредбе, подупрте световном влашћу, били су кораци“. То су били постепени кораци који су довели до првог недељног закона 321. године. Један од тих корака јесу „црквене уредбе“, као што је светковање недеље, „подупрте световном влашћу“. Период 1888. године указује на низ недељних закона које је сенатор Блер уносио у Сенат, а који никада нису били усвојени, али су током исте историје разне савезне државе доносиле државно наметнуте недељне законе. Ова два сведока указују на 313. годину као на ознаку, где би „краљевски едикти“, као што је извршна уредба, означили прелаз у историји звери из земље, којој је суђено да проговори као аждаја.

Када Сједињене Државе проговоре као аждаја, оне се завршавају као шесто царство библијског пророштва, и то чине говорећи исто онако као што су говориле на почетку своје владавине као шесто царство. Године 1798. Сједињене Државе донеле су Законе о странцима и побуну, који су представљали тип недељног закона. Закони о странцима и побуну из 1798. били су трећи од три корака који су започели 1776. године Декларацијом о независности, а затим су уследили Устав 1789. године. Та три корака одговарају годинама 313, 321. и 330.

1776, 1789. и 1798. биле су све радње које су одређене као говор, јер нас надахнуће обавештава да је „говор нације деловање њених законодавних и судских власти.“ 313, 321. и 330. јесу све ознаке пута повезане са Константином Великим. Завршетак древног дословног Израилља, и северног и јужног царства, симболизован је као развод, што је оно што је представљено 330. Развод између истока и запада у браку који је започео седамнаест година раније, браком Миланског едикта. При недељном закону Сједињене Државе ће испунити своју чашу времена милости и биће разведене од Бога у погледу своје пророчке сврхе, како је прасликовито представљено земљом у којој тече млеко и мед за древни Израилљ. Надахнуће каже да за националним отпадом следи национална пропаст. То се догађа када Бог разведе славну земљу, како је представљено годином 330. Од брака 313. до првог у низу све строжих недељних закона 321. до развода 330. 1776. се поравнава са 313, а 1789. се поравнава са 321. и 1798. се поравнава са 330.

330 је такође испуњење 360 година од битке код Акцијума 31. године пре Христа. Акцијум је био трећа препрека Рима и стога представља недељни закон, где савремени Рим осваја своју другу и трећу препреку. На путоказу 330, битка код Панијума придружује се бици код Акцијума. Битка код Рафије 217. године пре Христа поравнава се са украјинским ратом 2014. године, затим је 2015. Трамп покренуо своју прву председничку кампању, 2020. обе рогове звери земље биле су убијене, 2023. обе су биле васкрснуте. Године 2024. започео је тест темеља, а 2025. пророчки савез осмог председника и његовог папског пандана био је обележен њиховим узајамним инаугурацијама.

Наставићемо о овоме у следећем чланку.